

Σύλβια Πλάθ

Ποιήματα

Μετάφραση: 'Αλέξης Τραϊανός

ΘΝΗΣΙΓΕΝΗ

Αυτά τὰ ποιήματα δὲ ζοῦνε: μιά θλιβερὴ διάγνωση.
Μεγάλωσαν τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν τους ἀρκετά.
Τὰ μικρά τους μέτωπα ἐξογκώθηκαν ἀπὸ συγκέντρωση.
"Αν δὲν μπόρεσαν νὰ περπατήσουν σάν ἄνθρωποι
Δὲν ἔφταιξε καμιάς μητρικῆς ἀγάπης στέρηση.

"Ὡ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί τοὺς συνέβη!
Εἶναι τέλεια στὸ σχῆμα καὶ τὰ μέτρα καὶ σέ κάθε κομμάτι.
Κάθονται τόσο χαριτωμένα μὲς στήν ἄλμη!
Χαμογελοῦν καὶ χαμογελοῦν καὶ χαμογελοῦν καὶ χαμογελοῦν σέ μένα.
Μά τὰ πνευμόνια δὲ θά γεμίσουν κι ἡ καρδιά δὲ θά χτυπήσει.

Δὲν εἶναι γουρούνια, δὲν εἶναι κὰν ψάρια,
"Αν κι ἔχουν ἓνα γουρουνίσιο κι ἓνα ψαρίσιο ὕφος-
Θά 'ταν καλύτερα νὰ 'ταν ζωντανά, κι αὐτὸ 'ναι ὅ,τι ἦταν.
'Αλλ' εἶναι νεκρά, κι ἡ μητέρα τους σχεδὸν νεκρὴ ἀπὸ παραφροσύνη.
Κι ἀνόητα ἀτενίζουν, καὶ δὲ μιλάνε γι' αὐτήν.

ΚΕΡΙΑ

Εἶναι οἱ τελευταῖοι ρομαντικοί, αὐτὰ τὰ κεριά:
'Ανάποδες καρδιές φωτὸς χύνοντας κερνία δάχτυλα,
Καὶ τὰ δάχτυλα, πιασμένα ἀπ' τὴ δικιά τους αἴγλη,
Μεγαλωμένα γαλακτερά, διάφανα σχεδόν, σάν τὰ σώματα τῶν ἁγίων.
Εἶναι συγκινητικός ὁ τρόπος πού θ' ἀγνοήσουν

Μιά ὀλόκληρη οἰκογένεια σημαντικῶν ἀντικειμένων
Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βυθίσουν τὰ βάρη ἐνός ματιοῦ
Μὲς στὴ σκιερὴ του κοιλότητα, στὸν κροσσὸ του ἀπὸ καλάμια,
Κι ὁ ἰδιοκτήτης περασμένα τριάντα, καμιά ὥραία γυναίκα ποτέ.
Τὸ φῶς τῆς μέρας θά 'ταν πιὸ φρόνιμο,

'Αμερόληπτα καθέναν ἀκούγοντας.
Θά 'πρεπε νὰ 'χουν βγεῖ ἔξω πετώντας μπαλόνια καὶ μὲ τὸ στερεοπτικὸ
Αὐτὸς δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ἀποψη.
"Ὅταν τ' ἀνάβω, τὰ ρουθούνια μου μὲ τσιμποῦν.
Τὰ χλομά τους, δισταχτικά κίτρινα

'Ανατρέφουν πλαστά, 'Εδουαρδιανὰ αἰσθήματα,
Καὶ θυμᾶμαι τὴν ἀπὸ μητέρα γιαγιά μου ἀπ' τὴ Βιέννη.
"Ὅταν ἦταν μαθήτρια χάρισε λουλούδια στὸν Φράντς Τζόζεφ.
Οἱ δημότες ἴδρωσαν καὶ δάκρυσαν. Τὰ παιδιὰ φορούσανε ἄσπρα.
Κι ὁ παππούς μου μελαγχόλισε στὸ Τυρόλο,